

Hegyek között, völgyek között...

Hegyek között, völgyek között zakatolt a 7. a osztály bátor csapatának képzeletbeli vonata a Bükkben. 2015. július 22-én, szerdán Kecskemétről Egerbe, majd onnan Szarvaskőig mentünk busszal, hogy tovább már az apostolok lován haladva folytassuk a Bükk felfedezését.

Talán az egyik legforróbb napon és órában vágunk neki a gyalogtúrának. A szarvaskői várrom komoly kihívás elé állította a túrázókat, de mi hősiezen álltuk a sarat, csak Szabados László tanár úr cipőtalpa adta meg magát, és vált ketté. Sebaj, volt másik, így ez sem okozott problémát.

A várrom után változatos tájon haladt a 10 fős csapat, hol fel egy kicsit, hol egy kis lejtőn. A fáradság ellenére a jókedv töretlen volt, felüdülést jelentett egy kis pihenő, a Gilitka-kápolna melletti forrás hús vize. Legjobban BÉlapátfalva látványának örültünk meg, mert a tervezett szálláshelyünk a falu határában a Gyári-tó partján volt. A boltban feltöltöttük élelmiszer készletünket, majd a szálláshelyre érve felállítottuk a sátrakat. Ekkor derült ki, hogy az egyik sátor csak 50 %-os jelenléttel bír, ami nem volt egy jó hír. Nem maradt más, telefon haza, és a sátor otthon maradt része elindult BÉlapátfalvára. Fürdőszobánk a Gyári-tó volt – kevés embernek van ekkora kádja. Szomjunkat és éhünket a Szomjas Csukában lehetett csillapítani. A hiányzó sátor tartozék este 10,30-kor meg is érkezett, de ekkor már nem akartuk felállítani, így a maradék sátrakban osztottuk szét magunkat.

Csütörtök reggel nagyon szép napsütésre ébredtünk – melegedett is a sátor tőle. Gyors pakolás, reggeli, majd irány a Bükk-fennsík. Tudtuk, hogy ez lesz túránk legnehezebb napja, hát nem is csalódtunk. Szilvásvár irányába először a Katonasíroknál tartottunk egy nagyobb pihenőt. Horst Ostenburg és társa 1944 decemberében esett itt el. Sírjaik szépen rendezettek. A leírás szerint még több sír is lehet a környéken, csak nem találták meg őket. Néha nyakig érő csalánnal övezett úton haladtunk Magyarország talán legfelkapottabb kiránduló helye felé. Szilvásváradon sokan voltak, de hozzánk hasonló hátizsákos vándortúrázókkal nem találkoztunk. Schubert Pisztáng-ötöse ihlette, hogy öten helyi pisztrángot ettek ebédre, a többiek hazaival próbáltak energiát gyűjteni.

Ami ezután következett, azt kevesen fogják elfelejteni. A Gerenna-vár 749 méter magasan helyezkedik el, Szilvásvár pedig csak 345 méteren fekszik. A kettő közötti 400 méter különbséget nem volt könnyű leküzdeni, de sikerült. A várból sajnos már szinte semmi sem látszik, de a kilátás kárpótolt mindenért, előttünk volt az Istállós-kő, a BÉl-kő. Az idő kezdett romlani, így sietősre vettünk a tempót, hogy ha eső lesz, még előtte elérjük a Bánkút alatti Csurgói erdészházat, hiszen mellette akartunk sátrazni. Egy kb. 20 perces kis esőt nem tudtunk elkerülni, de a fenyő erdőben szinte nem is éreztük, hogy esett.

Festői helyen található az erdészház, a kút üzemelt, így optimális szálláshelynek bizonyult. Táborverés után felmentünk Bánkútra a Fehér Sas Fogadóba, ahol a vacsora előtt, majd utána megrendeztük a refisek Bükki Kupa elnevezésű csocsó bajnokságát. Az egész napi túra, a finom vacsora és a csocsózás kimerítették a csapatot, így hamarosan nyugovóra tértünk.

Pénteken reggel nyomát sem láttuk tegnap esti felhőknek. Az erdészházban megengedték, hogy ott hagyjuk a csomagjainkat, így csak egy kis vízzel és esőkabáttal felszerelve vettük célba a Nagymező. Csodálatos karsztformákat láttunk – dolina,

víznyelő -, a tanár úr elmondta ezek keletkezését is. Nekünk könnyebb lesz majd az órán megtanulni, hiszen már láttuk őket. A híres lipicai ménes nem volt fenn a Nagymezőn, talán majd legközelebb. Jávorkút forrásánál pótoltuk a már hiányzó ivóvizet, majd egy meredek turistaúton lementünk Ómassára. Itt tartottunk egy hosszabb pihenőt, azután a Száraz-völgyön keresztül értünk fel újra Bánkútra. Ezen a napon csomag nélkül túráztunk, így maradt annyi energiánk, hogy befejezzük a tegnap megkezdett csocsó bajnokságot.

Szombat reggel búcsút intettünk az erdészháznak, és már ismét nagy hátizsákjainkkal délnek vettük az irányt. A fennsíkon haladva élveztük a jó levegőt, szinte megebédeltünk a sok málnabokornál. A 949 méteres Tar-kőről csodálatos panoráma tárult elénk, a Bükk déli részének lankái, de Felsőtárkány és Eger is szépen látszottak. Ami a második napon felfelé volt, az most lefelé következett, azaz meredek úton hagytuk el a fennsíkot. A viszonylag csúszós, köves talaj jól megdolgoztatta a combokat. Fékezésnél néha a fák segítségét is elfogadtuk. A Vöröskői-tanösvény tablót nagy szorgalommal olvastuk, hiszen ekkor pihenhattünk.

A Stimetz őrháznál állítottuk fel a sátrainkat, a kút hideg vizénél gyorsan lefűrödtünk, majd megvacsoráztunk. Ekkor már erősen kezdett borulni az ég, így a néhány méterre levő fedett helyre mentünk, ahol az asztaloknál le tudtunk ülni. Hamarosan megérkezett a vihar. Jó, hogy nem gyaloglás közben kapott el minket, akkor biztosan bőrig áztunk volna. Egy Mr. X nevű játékot játszottunk, míg esett az eső, majd utána megnéztük, hogy a sátraink állták-e a vizet. Örömmel állapítottuk meg, hogy a sátrak belseje teljesen száraz. Hamar nyugovóra tértünk, mert másnap korán kellett kelni.

Az éjszakai ismételt vihart is átvészeltük, reggel 6-kor frissen, gyorsan fel is keltünk. Összepakoltuk a vizes sátrakat, és a kisvasút mellett elindultunk Felsőtárkányba. Kicsit esett az eső, így sietősre vettük a tempót, ennek köszönhetően kevesebb mint egy óra alatt megtettünk a közel 5 kilométeres távot. Felsőtárkányból busszal mentünk Egerbe, majd 2 és fél óra várakozás után indultunk vissza Kecskemétre, ahová vasárnap 16,15-kor érkeztünk meg.

Az 5 nap alatt kb. 60-70 kilométert gyalogoltunk, egy kicsit megismertük a Bükk DNY-i részét. Örülünk, hogy részt vehettünk ezen a jó hangulatú kiránduláson, és már most megfogalmazódott a gondolat, hogy „jövőre veled ugyanitt”.

Akik a wellness-telen túrát teljesítették: Borbély Zoltán, Borsodi Máté, Borsodi Mátyás, Fekete Gitta, Kemény Csaba, Labancz Balázs, Rigó Zsombor Márton és Tekes Bálint 7. a osztályos diákok, Dr. Rigó Róbert szülő, és Szabados László osztályfőnök.